

Hudba 2016: Miss Sociální bublina!

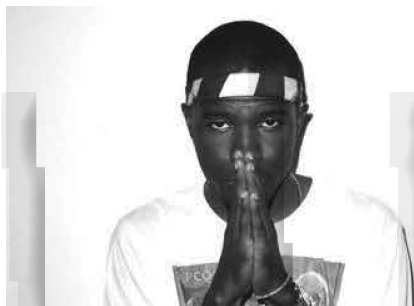

foto archiv Veselý / Stuchlý / Klusák

Pavel Klusák

Téměř všechno podstatné kolem hudby v roce 2016 jsem zažil při živých událostech. Myslím, že to není náhoda: jako reakce na samozřejmý a všudypřítomný svět nahrávek vznikají silné eventy, které nesou postoj už v samotné své formě. V Berlíně se konal festival Michelberger Music, jehož rámcem byla striktní spolupráce [hudebníci byli na místě o pět dnů dřív a spojovali se] a publikum dostalo „program bez programu“. Nevědělo, kdo bude kdy hrát, na jedné úrovni se tak ocitli neznámí i slavní účastníci – Bon Iver, Mouse on Mars, Polica. Jeden z kurátorů akce, filmař Vincent Moon, mi objevil koncertní zážitek roku: duo z Jávy Senyawa, jehož elektrifikované šamanství Evropanem zdravě oťese. Posluchačský hlad po zvuku, který nás spojí s bezprostřední zkušeností, vidím ve velmi různých událostech: ať už je to osmikanálový totální odpal Chrise Watsona na festivalu Next [hodina mořské cesty od pólu k pólu], úspěch terapie detailním zvukem čili ASMR ve sverázném a milém podání Denisy Vondruškové [hlásim střet zájmů, pořádal jsem jí první živé vystoupení], tiché symfonické dílo Michaela Pisara „fields have ears“ na festivalu Tectonics Glasgow [dirigent a kurátor Ilan Volkov] anebo česká premiéra Richarda Youngse, jejímž jádrem bylo společné halekání jednoakordových manter.

Aleš Stuchlý

Když se svět hmatatelně mění [k horšímu], vznikají často ta nejsuggestivnější umělecká díla – a silný hudební rok 2016 nebyl výjimkou. Popravdě: nijak zvlášť jsem neprožíval smrt ani jedné z popkulturních ikon [Bowie, Prince, Cohen], na to mi byla jejich tvorba až příliš vzdálená. Přesto jejich odchod zvláště umocnil aktuální atmosféru strachu a nejistoty související s intenzivní kulturní a společenskou proměnou. Osobní i digitální nepohodlí nám ale paradoxně umožnilo přivínout se k hudbě ještě těsněji.

Existenci pro mě činila snesitelnou alba stylově i tematicky velmi odlišná, byť nezřídka s podobně výrazným politickým apelem: kritika kolonialismu, kapitalismu i nerovnosti mezi pohlavími vedená z avantgardních dancehallových pozic [producent Rizzla, jamajské duo Equiknox], konejšivá síla futuristického

písníčkářství Franka Oceana [Blonde], tři chameleonské mixtapy plné morfujících hitů atlantského rappera Young Thuga [Jeffery], magický ambient Marka Pritcharda, překvapivé zachycení statu quo od countrymanů Lambchop, kteří letos tak nonšalantně konvertovali k elektronice. Zmínit si ale zaslouží i extatický mix popu a psychoaktivního EDM australského beatmakera Flume či introspektivní showcase nejmladší [a nejmázejší] hvězdy současného hip-hopu Vince Staplese. A samozřejmě The Life of Pablo, nejnovější mentální brikoláž Kanye Westa: umělecké dílo jako otevřená struktura, ultimátní work-in-progress. Dílo zemité i povznášející, v němž se odsouzeníhodná misogynie potkává s netriviální modlitbou a prosbou o „ultralight beam“.

České území pro mě ovládla fiktivní star labelu Opak Dissu, vesnický „buran one“ Asap Jarda. Ať žije Dirty Morava.

Karel Veselý

V sedmdesátých letech francouzský teoretik Jacques Attali prohlásil, že hudba předjímá budoucí uspořádání společnosti a s trochou nadsázky by se dalo dodat, že možná i náladu civilizace. Po éře melancholické, jež jako kdyby předpověděla marasmus roku 2016, se mi zdá, že se něco zlomilo a v hudbě samotné se vrátil do módy optimismus – ať už to byly gospel em ovlivněné desky Chance The Rappera, Kanye Westa či Solange nebo slastné výlety do vlastního nitra [Frank Ocean, Blood Orange]. Tak jen doufáme, že se Attali nemýlil.

Dnešní hudební průmysl asi nejlépe charakterizuje kreativita v prezentaci hudby – neohlašovaná vydání alb [Ocean, Bowie], různé hrátky s vizuálními formáty [Beyonce] či desky dokončované v přímém přenosu na streamovacích službách [West]. Marketingová strategie se smrškla na to, jak za každou cenu upoutat pozornost konzumentů. Trochu ve stínu pak stojí debaty o finanční udržitelnosti streamovacího modelu.

Anketu připravil Lukáš Jiříčka